

er kommet ved andenbehandlingen som lovet af finansministeren i hans foreløbige svar. Jeg kan se på boligministeren, at han ser utrolig trist ud; det kan jeg sandelig godt forstå, når boligministeren måtte betale regningen for branden i Proviantgården og de dårlige råd, Kammeradvokaten gav Boligministeriet og den daværende boligminister.

Men jeg siger til Folketinget: Det sidste ord er ikke sagt i denne sag, og de, der siger nej til forslaget i dag, vil komme til at stemme ja til det samme princip i løbet af ganske, ganske kort tid; vær overbevist om det!

Hermed sluttede forhandlingen.

### Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 20 (SF, FP og EL) stemte for, 95 (S, V, KF, RV og CD) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

#### 12) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 28:

**Forslag til folketingsbeslutning om sikring af indflydelse for modtagere efter bistandslovens § 58 af hjælpemidler af personlig art.**

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.

(Fremsat 17/11 94. Første behandling 2/12 94. Betænkning 24/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

### Forhandling

**Kirsten Jacobsen (FP):**

Her har vi endnu et eksempel på, at alle erkender, at et problem eksisterer, alle siger i flotte ord, at det vil man også gøre noget ved. Der er ikke grænser for de løfter, der blev sendt ud i landet til brugere af de her hjælpemidler af personlig art, og som har måttet finde sig i at få påduttet en eller anden leverandør, som ikke er i stand til at opfylde de formål og de berettigede krav, som de måtte have.

Når vi så kommer frem til snoren og Fremskridtspartiet endda siger, jamen det handler ikke om at få et forslag vedtaget i salen, det handler om at gøre noget for de pågældende mennesker, så de kan få de hjælpemidler, de rent faktisk har brug for, og kan vi ikke skrive en beretning? – så siger man: Jo, det kan man godt. Og lige gyldigt hvad man så ellers finder ud af at foreslå, nej, så er der ikke den nødvendige vilje til stede.

Vi har i udvalget fået tonsvis af dokumentation for, at det her problem er et latent problem, og jeg synes ikke, det er klædeligt for Folketinget, når vi alle sammen erkender, at problemet er der, når vi alle sammen siger, at vi vil gøre noget ved det, da at undlade at gøre det, når man oven i købet kunne gøre det på en måde, så det havde været omkostningsfrit både for staten og for kommunerne. Det havde været udgiftsneutral – det var den midlertidige ordning – og vi erkendte oven i købet, at vi ikke kan nå at lave en permanent ordning. Vi sagde: Lad os lave en midlertidig ordning, lad os sige til de pågældende brugere af de her hjælpemidler: Indtil socialministeren har haft rimelig tid til at undersøge sit materiale fra udvalgsarbejdet, er det eneste, vi kan tilbyde jer, i og for sig det beløb, som den pågældende leverandør ville kunne få fra kommunen i den aftale, han har med kommunen. Det var man heller ikke indstillet på.

Så det, man kan konstatere, er, at velviljen, den politiske velvilje, bare ikke er til stede. Og det er ikke engang et lovforslag, som skulle til, det er ikke andet end en ændring i en bekendtgørelse.

Jeg ved godt, at socialministeren har sagt, at socialministeren mener, at det er en lovændring, der skal til, men det får jo kun mig til at stille socialministeren det spørgsmål: Hvordan i alverden er man så kommet af med alle de tidligere punkter, der var omfattet af reglen om personlige hjælpemidler? Hvor mange gange er det sket ved lovændring, og hvor mange gange er det sketovre i ministeriet? Det spørgsmål tror jeg ministeren gerne vil være fri for at svare på. Hvis man kan tage noget ud uden lovændring, så kan man sikkert også sætte noget ind, som oprindeligt var hensigten med forslaget.

Men der er utrolig mange mennesker, som har måttet belaste Statens Øjenklinik f.eks. og påføre staten øgede udgifter, fordi man simpelt hen ikke er i stand til at bruge de hjælpemidler, som de pågældende leverandører har udstyret

dem med. Der er folk, som har krav på at få hjælp fra det offentlige på grund af deres handicap, som helt af egen lomme må vælge en leverandør, fordi dette Folketing har en uvilje mod at handle. Det er ikke værdigt for os, og jeg kan godt forstå, hvis de pågældende mennesker synes, at det er svært at forstå, hvordan Folketinget agerer i den her sag; det har jeg fuld forståelse for.

Jeg håber på – og jeg kan godt sige til socialministeren direkte, som det er: Hvis ikke der kommer et meget hurtigt initiativ på det her område til efteråret, må både Folketinget, socialministeren og resten af regeringen finde sig i, at så kommer der altså et nyt forslag fra Fremskridtspartiet.

Vi synes, det er uacceptabelt, at folk, der er nødt til at bruge paryk, fordi de er i kemoterapi, folk, der er nødt til at bruge kompressionsstrømper på grund af svære åreforkalkninger, folk, der er nødt til at have brystproteser på grund af kræftoperationer, skal være henvist til at få de hjælpemidler, som en kommune har besluttet de skal have hos en leverandør, som de ikke har tillid til eller som ikke opfylder deres behov. Det er simpelt hen ikke rimeligt. Det, vi gør, når dette forslag stemmes ned nu, er simpelt hen at lave en beskyttelse af nogle bestemte erhvervsgrupper og sikre dem en bestemt indtægt, fordi kommunen har lavet en aftale med dem.

Op hvad i alverden er det for et svar, man har optrykt fra justitsministeren om ekspropriation? Dengang man lavede en aftale, anede den optiker, eller hvem det måtte være, jo ikke, hvor mange klienter den pågældende ville få. Så skal det være ekspropriation i nogle forventninger, man ikke ved, om man havde ret i. Så er vi altså helt derude, hvor jeg siger, som den gamle socialdemokratiske regering normalt sagde, når vi snakkede om boligejernes rettigheder og sagde, at det var ekspropriation: Lad det komme an på en retssag! For den ville man simpelt hen tabe med glans. Der er ingen form for ekspropriation i det her. Det er en dårlig undskyldning, og det er ikke Justitsministeriet værdigt at sidde og cykle rundt i sådan et svar som det, der er blevet optrykt til betænkningen.

Jeg tror, at Folketingets medlemmer, der stemmer imod dette forslag, nu skal se i øjnene, at de vil få henvendelser fra de pågældende med de eksempler, som i den pågældende hverdag er dybt frustrerende og uværdige for dem. Så må man jo bare sige til de pågældende: Send

deres beklagelser til dem, der stemmer imod forslaget! Det var ikke penge, der skulle til; det var manglende vilje, og man valgte altså at trykke på den røde knap i stedet for den grønne.

(Kort bemærkning).

**Bruno Jerup (EL):**

Udvalgsbehandlingen af dette forslag har klart vist, at den modsætning, som var bygget ind fra starten, nemlig uenigheden om, hvordan man skulle løse dette problem, også udspillede sig i Fremskridtspartiets forsøg på at nå til et flertal for dette forslag.

Desværre må vi sige, at vi ikke kan støtte det, som ligger fra Fremskridtspartiet; specielt når vi ser på den betænkning, de forsøgte at få flertallet i udvalget med på. For det betyder lige præcis, at man laver en midlertidig løsning, som indfører brugerbetaling på dette område.

Vi er fra Enhedslistens side ikke interesseret i at åbne op for brugerbetaling på dette område og er derfor mere interesseret i at vente et par måneder og håbe på, at ministeren kommer med et hurtigt initiativ, der lige præcis ikke indebærer, at der bliver brugerbetaling i forbindelse med folks ønsker om hjælpemidler.

Vi er enige i intentionerne om at sikre, at folk får mulighed for selv at vælge leverandør i forbindelse med valg af hjælpemidler, men vi vil ikke åbne op for brugerbetaling, som det også allerede ved førstebehandling blev sagt. Det viste sig jo, at de borgerlige, V, K og Z, ønskede en brugerbetalingsmodel, hvilket vi også forsøgte at få vredet ud af Fremskridtspartiet. Det er det, der ligger i deres betænkningens bidrag, og vi synes sådan set, at det er rimeligt, at det bliver stoppet med det samme.

(Kort bemærkning).

**Lars Løkke Rasmussen (V):**

Blot en kort bemærkning til fru Kirsten Jacobsen, fordi jeg føler, at der er anledning til at sige, at vi i Venstre jo fuldt ud deler det, jeg vil kalde det menneskesyn, som ligger bag beslutningsforslaget fra Fremskridtspartiet om, at folk, der har brug for hjælpemidler, naturligvis ikke skal afskæres muligheden for selv at vælge leverandør.

Så vi er helt på linje med Fremskridtspartiet i denne sag og vil også gerne her give tilsagn om, at når det udvalgsarbejde, der er iværksat i Socialministeriets regi, er afsluttet, vil vi naturligvis søge at bruge vores mandater her i Folketingssalen til at fremme en permanent ordning,

der giver den enkelte hjælpemiddelsmodtager den størst mulige indflydelse på leverandørvalget.

Men i den aktuelle sag har vi naturligvis måttet bøje os for det svar, der er kommet fra Socialministeriet om, hvorvidt en midlertidig ordning vil ligge inden for de bemyndigelsesbestemmelser, der er i bistandsloven, og dér er svaret fra Socialministeriet jo ganske klart.

Jeg er lidt forundret over, at fru Kirsten Jacobsens parti har accepteret at skrive betænkning, når man øjensynligt, for sådan må jeg jo forstå fru Kirsten Jacobsens indlæg her fra talerstolen, ikke deler den opfattelse, der er i Socialministeriets og i Justitsministeriets svar til udvalget.

Så jeg er uforstående over for, at fru Kirsten Jacobsen ikke har stillet supplerende spørgsmål under udvalgsarbejdet. Man får lidt en mistanke om, at der nu skal svinges med de store faner, sådan at Fremskridtspartiet nu alene skal fremstå som det eneste parti her i salen, der ønsker at give folk, der er tvunget ud i at skulle bruge hjælpemidler efter bistandslovens § 58, et individuelt valg. Sådan er det ikke.

Vi er mange, der gerne vil give det individuelle valg, men vi er nødt til at vente på udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

**Kirsten Jacobsen (FP):**

Alting går hurtigt nu, og jeg vil ikke bebrejde ordføreren fra Venstre, hvis man ikke har været opmærksom, for der er stillet supplerende spørgsmål. Der er stillet supplerende spørgsmål præcis gående på, hvor mange gange man har indskærket de hjælpemidler, det drejede sig om, uden lovændring, for hvis man kan indskrænke listen af hjælpemidler, som man ikke kan lave aftaler om uden lovændring, så kan man selvfølgelig også udvide den. Det må ligge implicit i de svar. Men de spørgsmål er stillet, og når vi får disse papirmængder nu, skal jeg ikke bebrejde nogen, at de ikke har set dem, men de er stillet.

Og må jeg så ikke godt sige til Enhedslistens ordfører: Det er rigtigt, at der viste sig – nok mere senere hen end ved førstebehandlingen – en forskel på, hvordan man havde tænkt sig, dette skulle finansieres.

Fremskridtspartiet har ikke lagt sig fast på, at man skal lave en fast beløbsgrænse, men dér, hvor vi var nødt til at acceptere det, hvis der overhovedet i en beretning – og det var det, vi

sigtede på dengang – skulle kunne blive et flertal med V og K, var, at det var et udgiftsneutralt forslag også for ikke at give socialministeren problemer med finansministeren. Og eftersom det var en kortvarig overgangsordning, så mente vi også, det var forsvarligt, men dermed har vi ikke sagt, at man ikke skal kunne få refunderet det beløb, som det pågældende hjælpemiddel koster.

Men jeg er nødt til at sige: Der skal dog være visse rimelige grænser. Der må være en overgrænse for, hvad man kan bede det offentlige finansiere – altså det skal være ordentlig standard, ordentlig kvalitet, ordentlig design og moderne udstyr, men direkte luksustilbehør er vi ikke indstillet på.

Men vi beklager endnu en gang, at vi ikke kunne få flertal for dette forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

## Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 6 (FP) stemte for, 107 (S, V, KF, SF, RV, EL, og CD) imod.

## Meddelelser fra formanden

**Anden næstformand (Henning Grove):**

Jeg skal oplyse, at den under punkt 23 opførte sag, nemlig anden behandling af lovforslag nr. L 235, forslag til lov om undersøgelse af den færøske banksag, efter anmodning fra regeringen udgår af dagsordenen for mødet i dag. Sagen vil i stedet for blive sat på dagsordenen for mødet i morgen.

Den næste sag på dagsordenen var:

**13) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 99:**

**Forslag til folketingsbeslutning om regnskabslov for kommunerne.**

Af Poul Nødgaard (FP) m.fl.

(Fremsat 29/3 95. Første behandling 26/4 95. Betænkning 9/5 95).